

Skřítek 9 - Semtamchybka a rys

„Rys, rys. Schovejte se, rys, rys,“ halekala na celý les sojka Majka.

„Proč tak povykuje?“ zamračeně zívá ospalý dráček Semtamchybka a neprojevil ani nejmenší snahu pomoci skřítkovi Dubískovi, který se ven z doupátka prohrabával sněhem, co vítr v noci navál na jejich dvířka.

„Copak se děje?“ zeptal se sojky skřítek, když se konečně dostal ven.

„Do našeho lesa zabloudil hladový rys,“ rozčileně zaskřehotala sojka, „a zdá se, že dostal chuť na našeho Dlouhoouška. Už několikrát ho honil a bojím se, že příště už mu zajíček neuteče. Tlapky má celé bolavé od sněhu a je moc unavený. Musím ještě varovat ostatní, aby se dobře schovali.“

Sojka znovu vzlétla mezi stromy a dál povykovala to svoje: „Rys, rys, schovejte se, je tu rys, rys...“

„Chudák zajíček, měli bychom mu pomoci,“ snažil se Dubísek vzbudit Semtamchybku, který už zase usnul.

„Nech mě spát, mám tělo od zimy celé ztuhlé,“ mručel nevrle dráček, když ho skřítek šimral v nose uschlým stéblem trávy.

„Tak to teda ne,“ rozzlobil se skřítek, když jeho něžné způsoby buzení nezabíraly, „víš, co se přihodí, jestli hned nevstaneš? Rys Dlouhoouška chytí, ukousne mu přední nohu, zadní nohu, krček a obě uši...“

„Ale fuj, Dubísku, nech už toho, vřdyť budu mít z těch tvých řečí špatné sny! A uхни kousek, už vstávám.“

„Tak si s tím trochu pospěš, ať nepřijdeme pozdě!“ popoháněl ho skřítek.

Konečně se oba vyhrabali ven.

„Kde najdeme Dlouhoouška?“ zeptal se skřítek sojky, když ji uviděl, jak podruhé obléává les.

„Jestli se nebojíte, zavedu vás tam,“ zamířila k hustě

zarostlé části lesa. Oba kamarádi pospíchali za ní, aby ji neztratili z dohledu.

„Támhle, támhle je to,“ kývla zobákem kupředu a zvědavě se usadila na jedné vysoké větvi.

Oba opatrně vykoukli ze křoví a uviděli skvrnitého lovce, jak nehybně číhá na kořist.

„Vždyť je to jenom taková přerostlá kočka s chlupatýma ušima,“ ušklíbl se dráček.

„Ty se jí nebojíš?“ podivil se Dubísek.

„No, v téhle velikosti bych ji potkat nechtěl,“ mrkl Semtamchbka na skřítku jedním okem a lízl si sněhu.

Pak rychle přeříkal kouzelnou formulku: „Jedna, dva, tři, čtyři, pět, ať jsem Semtamchybka zpět.“

Jen tak tak stačil Dubísek uhnout, aby neskončil pod nohama zvětšeného draka.

Vzápětí se událo několik věcí najednou. Zajíc Dlouhooušek spatřil Semtamchybku a bez meškání vyběhl ze svého úkrytu směrem k němu. Stejně rychle vystartoval i rys a pokusil se zajíčkovi odříznout cestu. Zajíc zoufale zakličkoval a Semtamchbka udělal krok kupředu. Tlamou rysa odhodil do strany a zařval na šelmu: „Vypadni odsud, tady je moje loviště, rozumíš?!“

Rys po drakově zásahu padl do sněhu a zůstal nehybně ležet na zemi. Zajíc se roztřeseně vmáčkl do křoví vedle skřítky a vyděšeně sledoval, jestli rys nevstane a zase ho nezačne honit.

„Propána, já jsem ho asi zabil,“ zamrkal Semtamchybka nešťastně a natáhl hlavu směrem ke skřítkovi.

„Počkej, vyšplhám se ti na nos a podívám se,“ vydrápal se Dubísek na drakovu hlavu. Semtamchybka opatrně, aby svého malého kamaráda neshodil, natočil krk skoro až k ležícímu tělu rysa. Najednou ho něco zašimralo v nose, a než mohl skřítky varovat, přišlo na něj mohutné kýchnutí.

„Hepčík,“ zadunělo to mezi stromy, až se celé okolí zatřásl a sníh popadal z větví stromů na zem.

Rys, který až do teď vypadal jako mrtvý, se vymrštil vysoko do vzduchu, a ještě než dopadl na zem, zoufale hrabal nohama v úmyslu okamžitě prchnout pryč. Jakmile se jeho tlapy dotkly země, mohutnými skoky se vzdaloval, jak nejrychleji to šlo.

Nejvíc si oddechl Dlouhooušek, že už ho ta nebezpečná šelma neohrožuje.

„Díky,“ kníkl vděčně.

Semtamchbka se začal rozhlížet po svém maličkém kamarádovi, kterého mohutné kýchnutí vymrštilo kamsi do vzduchu. To už se k nim ale snášela sojka Majka, v zobáku držela větvičku od dubové čepičky a za čepičku se z posledních sil držel Dubísek. Těsně nad zajíčkem se pustil a měkce dopadl do husté srsti na jeho zádech. Sojka vyplivla čepičku, kterou zachytil Semtamchybka hned poté, co se zmenšil na velikost přerostlé ještěrky.

„Doufám, že už se ta drzá kočka nevrátí,“ zívá Semtamchybka na celé kolo a Dubísek pospíchal, aby zachytil svou čepičku dřív, než dráčkovi při tom zívání zapadne až do krku.

„Žádná kočka! Byl to rys,“ nasadil si skřítek svou oblíbenou čepičku a usmál se, „vsadím se, o co chcete, že už se v téhle části lesa nikdy neobjeví.“